

SUPEREDITIE

WARRIOR CATS

MOTVLUCHTS VISIOEN

SUPEREDITIE

WARRIOR CATS

MOTVLUCHTS VISIOEN

ERIN HUNTER

vertaald door

Ans van der Graaff & Pauline Akkerhuis

P E L C K M A N S

Met speciale dank aan Kate Cary

WarriorCats - Supereditie: Motvluchts visioen
Erin Hunter

Vanaf 10 jaar

© 2023, Erin Hunter en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: SupereditionWarriors: *Moth Flight's Vision*
© 2015 Working Partners Limited, UK
Serie gecreëerd door Working Partners Limited
www.warriorcats.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Vertaling: Ans van der Graaff & Pauline Akkerhuis
Coverafbeelding en ontwerp © Johannes Wiebel | punchdesign, using images from shutterstock.com
Zetwerk Nederlandstalige editie: Pelckmans Uitgevers

D/2023/0055/195
ISBN 978 94 6337 728 7
NUR 283/284

YFP Kinderen / tieners: fictie: natuur- en dierenverhalen
YFH Kinderen / tieners: fictie: fantasy
5AL Leeftijdscategorie: vanaf ca. 10 jaar

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be
 twitter.com/Pelckmans_be
 instagram.com/pelckmans.be

‘WELKOM. DAAR ben je eindelijk.’

De verzamelde katten mompelden een groet.

Wat bedoelen ze? Motvluchts hart ging sneller slaan. ‘Ben ik er eindelijk?’ vroeg ze verbaasd.

Er kwam een witte poes naar voren. Er glinsterde sterrenlicht in haar pels en haar groene ogen glommen als smaragden, alsof ze door eeuwenoude wijsheid werden verlicht. Motvlucht werd naar de blik van de witte kat toe getrokken en haar adem stokte in haar keel.

‘Ik ben Halve Maan.’ De stem van de poes liep over van genegenheid. ‘We hebben op je gewacht.’

DE CLANS

WINDCLAN

LEIDER

WINDRENNER - Pezige, bruine poes met gele ogen

DOORNVACHT - Magere, grijsgestreepte kater

STOFSNUIT - Grijsgestreepte kater

MOTVLUCHT - Witte poes met groene ogen

LEIVACHT - Donkergrijze poes met amberkleurige ogen

GRIJZE VLEUGEL - Slanke donkergrijze kater met goudkleurige ogen

SPIKKELPELS - Goudkleurig met bruin gevlekte kater

ROCKY - Forse, oranje-witte kater met groene ogen

VLUGGE VIS - Grijs-witte poes

RIETSTAART - Zilvergestreepte kater met kennis van kruiden

SPITSE PIEK - Kleine, grijsgestreepte kater met blauwe ogen

HULST - Zwarte poes met een volle, borstelige vacht en groene ogen

STORMVACHT - Grijs kater met blauwe ogen en een dikke, borstelige staart

DAUWNEUS - Bruingestreepte poes met witte vlekken op neus en staart

ARENDVEER - Bruine kater met gele ogen en een gestreepte staart

WILGSTAART - Lichtbruin gestreepte poes met blauwe ogen

VARENLOOF - Zwarte poes met groene ogen

KITS

WITSTAART - Donkergrijze kater met witte vlekken en amberkleurige ogen

ZILVERSTREEP - Lichtgrijs gestreepte poes met blauwe ogen

ZWARTOOR - Zwart-wit gevlekte kater met amberkleurige ogen

HEMELCLAN

LEIDER

HELDERE HEMEL - Lichtgrijze kater met blauwe ogen

STERBLOEM - Goudgestreepte poes met groene ogen

TWIJG - Zilverbruine kater

BLOEMDAUW - Zilverwitte poes

BOSFLEUR - Poes met bruine strepen

KASTANJEVACHT - Kastanjebruine poes

STEKEL - Schurftige, bruine kater

MUSVACHT - Lapijkat

VLUG Water - Grijs-witte poes

NETEL - Grijze kater

BERK - Rode kater

WILG - Grijs-witte poes

BLOESEM - Bruin-witte poes met gele ogen

ROODKLAUW - Roodbruine kater

DONDERCLAN

LEIDER

DONDER - Oranje kater met amberkleurige ogen en grote, witte poten

VIOOLDAUW - Donkergrijze poes met amberkleurige ogen en wat zwart aan oren en poten

GEVLEKTE WOLK - Langharige zwarte kater met witte oren, borst en voorpoten

BLIKSEMSTAART - Zwarte kater

UILOOG - Donkergrijze kater

ROZE OGEN - Oude, witte kater met bleekroze, slechtziende ogen

LOOF - Zwart-witte kater

MELKKRUID - Rood met zwart gevlekte poes

KLAVER - Rood-wit poesje

DISTEL - Rood katertje

KRUISBES - Lichtgeel gestreepte poes

BRUINSTAART - Crème-bruine kater

KITS

APPELBLOESEM - Oranje-wit poesje

SLAKKENHUIS - Gevlekt grijs katertje

RIVIERCLAN

LEIDER

RIMPELRIVIER - Langharige, zilverkleurige kater

GEVLEKTE VACHT - Tengere oranje-witte schildpadpoes met goudkleurige ogen

VERBRIJZELD IJS - Grijs-witte kater met groene ogen

NACHT - Zwarte poes

DAUW - Grijze, kortharige poes met blauwe ogen

OCHTENDMIST - Oranje-witte poes met groene ogen

MOSSTAART - Donkerbruine kater met goudkleurige ogen

KITS

REGEN - Grijs-wit poesje met lichtblauwe ogen

DENNENNAALD - Zwart katertje met gele ogen

SCHADUWCLAN

LEIDER

GROTE SCHADUW - Zwarte poes met een volle vacht en groene ogen

KIEZELHART - Donkergrijs gestreepte kater met amberkleurige ogen

ZONNESCHADUW - Zwarte kater met amberkleurige ogen

BESSENTAK - Langharige lapjeskat met groene ogen

RAVENPELS - Zwarte kater met gele ogen

MUIZENOOR - Breedgeschouderde kater met opvallend kleine oren

MODDERPOOT - Kater met een bruine vacht en vier zwarte poten

EENLINGEN

VLEK - Plompe, zwart-witte stalkat met groene ogen

MUIS - Kleine, bruine kater met lichtbruine vlekken en blauwe ogen

MICAH - Gele kater met groene ogen

PROLOOG

'HELP HAAR!' Afgrijzen raasde door Motvluchts lichaam heen toen ze de gevlekte blauwgrijze poes in de sloot naast het pad zag liggen. De hals van de poes kleurde donker door bloed, dat zich snel door haar dikke vacht verspreidde. Haar flanken beefden terwijl ze moeizaam en oppervlakkig ademde.

Er bewogen andere katten om Motvlucht heen, wazig in het bleke ochtendlicht. Ze draaide haar kop om toen ze naast haar geblaas hoorde. Een grote, donkere gestreepte kater richtte zich op en liet zijn voorpoten op een kleinere zwart-witte kater neerkomen. 'Waarom helpen jullie haar niet?' miauwde Motvlucht smekend. Maar geen van de katten leek haar te horen. De kleine kater krabbelde wanhopig in de aarde terwijl de gestreepte hem neergedrukt hield.

Motvlucht dacht koortsachtig na. *Is dit een gevecht?*

Maar de andere katten vochten niet.

Rode vacht flakkerde als vuur de sloot door; een jonge kater rende naar de poes toe en hurkte naast haar neer. Twee angstige snoetjes keken met trillende oren over de rand van de sloot.

Uit de hals van de poes stroomde bloed over de grond.

‘Ze gaat dood!’ miauwde Motvlucht luid tegen de twee vechtende katers. Maar die grauwden alleen maar nog harder naar elkaar.

Haar hart werd overschaduwd door afgrijzen. Motvlucht rende op geluidloze poten naar de gewonde poes. Het licht van de vroege ochtendzon scheen op haar flank, maar wierp geen schaduw op de aarde.

Ze gleed de sloot in en bleef staan naast de kater met de kleur van vlammen. ‘Wat is er gebeurd?’

De kater antwoordde niet. Hij boog zich dichterbij de gewonde poes toe, tot zijn adem haar oorvacht in beweging bracht.

‘Niet doodgaan!’ Motvlucht stak haar poot uit naar de poes, maar die ging door de flank van de gewonde poes heen alsof ze door mist sneed.

Naast haar doemde een donkere vacht op. De grote gestreepte kater was opgehouden met vechten en eindelijk naar haar toe gekomen. Maar Motvlucht voelde zijn gewicht helemaal niet toen hij langs haar drong. Zijn vacht rimpelde door haar heen alsof ze daar helemaal niet stond.

De twee jonge katten, die vanaf de rand van de sloot toekeken, kwamen naar beneden en bleven bevend in de schaduw naast de rode kater staan. Ze zag de mond van de gestreepte kater open- en dichtgaan terwijl hij sprak, maar ze kon hem niet horen.

Motvlucht hield haar adem in toen ze zag dat de flank van de blauwgrijze poes niet meer bewoog.

Ze gaat dood!

De aanblik van de dood sneed als een ijzige wind door Motvlucht heen en ze begon te bibberen. Ze herinnerde zich de dood van Grijsze Vleugel, nog maar een maan geleden. Ze had staan trillen toen ze in zijn open graf keek en het was hartverscheurend geweest om te zien hoe klein hij eruitzag en hoe dof zijn vacht was geworden. De kater met zijn grote hart, wiens vacht had gegolfd in de wind, was dood. Het leek wel prooi wat er in zijn plaats lag. Zijn Clan had hem begraven, hun ogen dof van verdriet, maar de ceremonie had hun in elk geval de kans gegeven om afscheid te nemen.

‘Jullie moeten haar begraven’, zei ze beverig.

Maar de katten verroerden zich niet. Ze tuurden alleen maar naar hun dode vriendin en knipperden amper met hun ogen terwijl de zon hoger aan de hemel klom. De zwart-witte kater keek van een paar staartlengtes afstand toe, en hield de gestreepte kater angstvallig in de gaten.

‘Blijf daar niet staan!’ Woedend probeerde Motvlucht zich verstaanbaar te maken. ‘Toon een beetje respect! Ga een graf voor haar graven!’

Geen van de katten draaide zich om of trok zelfs maar met een oor om aan te geven dat ze haar hadden gehoord.

De zon kwam steeds hoger aan de hemel, tot de stralen in de sloot vielen.

‘Laten jullie haar hier gewoon liggen voor de kraaien?’ Motvlucht kon haar ogen niet geloven. *Hebben die katten geen hart?*

Opeens bewoog de staart van de blauwgrijze kat.

Motvlucht hapte geschokt naar lucht. Had de wind de vacht van de dode kat in beweging gebracht?

Nee!

De blauwgrijze poes tilde nu haar kop op en keek de anderen met een wazige blik aan.

Motvlucht probeerde achteruit te deinzen, maar de mist leek zich om haar poten te wikkelen en haar vast te houden. Ze keek vol ongeloof toe terwijl de poes tegen de kater met de rode vacht sprak. *Ze was dood!* Motvlucht kon de woorden niet horen, maar ze kon zien dat de blauwe ogen van de kat helderder werden en dat er gezag in lag. Het deed haar denken aan de blik van haar eigen moeder. Was deze poes de groepsleider? Hoe kon ze weer *levend* zijn?

De jonge katten stapten opzij zodat de poes kon gaan staan. De opluchting was van hun gezichten af te lezen toen ze zich langzaam overeind hees.

Maar de gestreepte kater bleef naar haar staren. Zijn amberkleurige ogen verrieden niets ... geen opluchting, geen blijdschap. Motvlucht haalde beverig adem en begon te rennen. Ze klom uit de sloot terwijl haar gedachten door haar kop tolden en ze probeerde te begrijpen wat ze had gezien.

Iets lichts trok haar aandacht. Toen ze opkeek, zag ze tot haar verbazing een grote, groene mot. De brede, doorschijnende vleugels fladderden in de bries, het ochtendzonlicht scheen er bijna doorheen, waardoor ze zo helder leken als nieuwe blaadjes.

Ze zag de mot wegdansen en realiseerde zich dat ze daar voorbij de Hoogstenen kon zien. De hoge pieken glommen in het zonlicht. Motvlucht kneep haar ogen tot spleetjes tegen de gloed en spande zich in om de mot te blijven zien terwijl die erheen vloog.

Zonder erbij na te denken sprong ze over de sloot en volgde de mot, die laag boven het gras fladderde. *Ik moet erbij komen!* Ze sprong achter de mot aan, die zigzagde als een bloemblaadje dat gevangen is in de bries, en net buiten haar bereik bleef.

De mot vloog verder voor haar uit, tot Motvlucht stil bleef staan en haar zag verdwijnen. Motvlucht werd verrast door een sterk verlangen diep in haar hart. *Wacht op mij!* Een jammerkreet bleef steken in haar keel. *Ik wil met je mee!*

HOOFDSTUK 1

‘WAT LIG je toch te mompelen?’

Motvlucht schrok wakker van de stem van Stofsnuut. Ze deed haar ogen open en kneep ze meteen tot spleetjes tegen de felle middagzon die over de doornhaag heen het kamp in scheen. ‘Lag ik te mompelen?’ De droom over de blauwgrijze poes en de mot lag nog vers in haar geheugen. Had ze gepraat in haar slaap?

Stofsnuut liep voor haar heen en weer. ‘Je zei dat je met iemand mee wilde.’

Spikkelpels kwam naast Stofsnuut staan, een blik vol genegenheid in zijn ogen. ‘Ik dacht dat alleen oude katten middagdutjes deden.’ Hij gaf Stofsnuut een duwtje. ‘Je zus hangt te veel met Rocky rond.’

Rocky keek op toen hij zijn naam hoorde. De oude oranje-witte kater lag in zijn nest in het hoge gras naast de zandkuil. ‘Ze zou een hoop van me kunnen leren’, gromde hij. ‘Ik heb al meer manen gezien dan jullie alle drie bij elkaar.’ De poesiepoes was pas een paar manen bij de Clan – hij was verschenen kort nadat Grijze Vleugel de groepen katten

voor het eerst 'Clans' had genoemd, een woord dat meteen juist had geleken toen Grijsje Vleugel het had uitgesproken – maar Rocky voelde zich in het Clanleven thuis als een vis in het water. Hij jaagde niet zo vaak als de jongere katten en klaagde dat zijn poten daar te langzaam voor waren. Maar hij vond het heerlijk om Hulst en Arendveer te helpen met hun tunnels. Hulst maakte voortdurend plannen voor nieuwe tunnels en groef door oude konijnengangen om kortere wegen naar nieuwe te maken.

Motvlucht krabbelde overeind. 'Het was niet mijn bedoeling in slaap te vallen, maar de zon was zo warm.' Bladkaal verloor eindelijk zijn greep op de heide en de nieuwbladzon voelde heerlijk aan na manen van vorst en ijs. Paniek schoot door haar heen. 'Waar zijn de kits van Leivacht?' Met bonkend hart keek ze de open plek rond. Leivacht had haar gevraagd op Witstaart, Zilverstreep en Zwartoor te passen. Ze waren in de zandkuil aan het spelen toen Motvluchts ogen zwaar begonnen te worden. Ze had ze maar heel even dichtgedaan en nu waren de kittens nergens te zien.

Ze zag Hulst. De zwarte poes waste aan de andere kant van het kamp vuil uit haar vacht, terwijl Arendveer naast zijn moeder zijn stoffige pels uitschudde. Hulst fronste. 'Is alles in orde, Motvlucht?' riep ze. 'Je lijkt bezorgd.'

Motvlucht dwong zichzelf opgewekt te kijken. 'Alles prima', stelde ze Hulst gerust.

Stofsnuut keek haar aan. 'Behalve dat je de kits van Leivacht bent kwijtgeraakt', miauwde hij zacht.

‘Stil!’ Motvlucht liep naar de pollen gras. ‘Misschien zijn ze bij de stenen.’ De kittens zaten elkaar graag achterna over de gladde, platte stenen bij de ingang van het kamp.

‘Ik heb ze daarstraks gezien’, riep Rocky.

Motvlucht draaide zich naar hem om. ‘Waar?’ Voordat hij zijn antwoord door het kamp kon roepen, zodat iedereen het kon horen, rende ze naar zijn nest en kwam hijgend naast hem staan. ‘Waar waren ze?’ vroeg ze smekend.

‘Ik zag ze buiten het kamp spelen toen we uit de tunnel kwamen’, vertelde Rocky haar.

‘Waar ergens?’ Motvluchts vachtharen gingen overeind staan van angst.

‘Bij de grens met de RivierClan.’

‘Je bedoelt de kloof?’ Motvluchts keel werd dichtgeknepen. De heide werd daar doorsneden door een diep ravijn met op de bodem een kolkende rivier. Het was er gevaarlijk voor kittens.

‘Niet zo heel dichtbij’, stelde Rocky haar gerust. ‘Ze weten wel beter dan te dicht bij de rand te komen.’

‘Ze zijn pas twee manen oud!’ Motvlucht probeerde haar paniek te onderdrukken. Leivacht had haar de zorg van haar dierbare kittens toevertrouwd. De grijze poes rouwde nog steeds om het verlies van haar partner Grijze Vleugel en rustte na zonhoog vaak een poos uit, omdat ze uitgeput was door haar verdriet. *Ik heb haar teleurgesteld! Wat als Zilverstreep in de kloof is gevallen? Of als Witstaart is meegenomen door een buizerd? Of als Zwartoor ... stop!* Motvlucht

riep haar gedachten een halt toe. 'Waarom heb je ze niet mee teruggebracht?' Ze wierp een boze blik op Rocky.

'Ik dacht dat jij ze daarheen had gestuurd.' Rocky knipperde met zijn ogen.

'Waarom zou ik dát nou doen?' blies Motvlucht hem toe. 'Ze zijn te jong om het kamp te mogen verlaten. Ze kunnen nog niet op zichzelf passen.'

Rocky keek haar kalm aan. 'Ik dacht dat dat jóúw taak was', gromde hij.

Achter Motvlucht klonk minachtend gesnuif.

Ze keek achterom naar de plek waar de heide schaduw over een strook mals gras wierp.

Vlugge Vis keek haar streng aan. 'Ik kan wel merken dat je nog niet lang bij ons bent, Rocky', miauwde de grijs-witte poes. 'Het is duidelijk dat je Motvlucht niet zo goed kent.'

'Wat wil je daarmee zeggen?' Motvlucht keek de andere kat kwaad aan en nog voordat ze de vraag helemaal had uitgesproken, verkrampte haar buik omdat ze al raadde wat Vlugge Vis zou gaan zeggen.

'Je doet nooit wat je moet doen.' Vlugge Vis snoof. 'Gisteren stuurde Windrenner je op pad om woelmuizen te vangen en je kwam terug met bladeren van de een of andere stinkende plant.'

'Ze stonken niet!' verdedigde Motvlucht zichzelf. 'En ik moest ze wel meebrengen. Ik had zulke bladeren nog nooit geroken.'

'Van bladeren kan een Clan niet leven', reageerde Vlugge Vis.

Rocky drukte zich overeind en keek de grijs-witte poes vriendelijk aan. ‘Wees niet te streng, Vlugges Vis. Motvlucht is zelf amper meer dan een kitten. Kits raken snel afgeleid. Alles is nieuw voor ze.’ Hij haalde zijn schouders op en sjokte naar een zonnig plekje. De pels midden op zijn rug trok doordat er modder was aangekoekt in zijn vacht.

‘Maak je geen zorgen’, miauwde Spikkelpels dicht bij Motvluchts oor. De goudkleurige kater kwam dichterbij haar staan. Zijn gevlekte vacht glom in de middagzon. ‘De kits maken het vast prima. Ik help je wel met zoeken.’

Vlugges Vis keek naar de schaduwrijke laagte in de muur van heide, waar Leivacht lag te slapen. ‘Ik zou ze maar gaan zoeken voordat hun moeder wakker wordt. Die heeft al genoeg geleden.’

Motvlucht hief haar kin. ‘Ik vind ze wel!’ Maar toen ze naar de ingang van het kamp liep, wenste ze dat ze zich zo zelfverzekerd voelde als ze klonk.

Spikkelpels haastte zich achter haar aan.

Motvlucht keek achterom naar Stofsnuut. ‘Ga jij niet mee om te helpen?’

Stofsnuut rolde met zijn ogen. ‘Niet wéér! Ik moet jou altijd uit de problemen helpen. Spikkelpels gaat al met je mee. Ik ben moe van de jacht. Laat me rusten.’

Motvlucht zwiepte boos met haar staart. Maar hij had wel gelijk. Haar broer hielp haar altijd weer uit een lastig parket. De vorige halvemaan had Windrenner haar op pad gestuurd om spinrag te zoeken voor de schram op de poot

van Dauwneus, maar het was zo'n heldere sterrennacht geweest dat Motvlucht afgeleid was geraakt door de weerspiegeling van de lucht in een plas. Stofsnuut was degene geweest die haar kwam halen en die ten slotte wat spinrag had gevonden tussen een stapel rotsblokken terwijl zij naar patronen in de sterren stond te turen.

*Ik moet leren me te concentreren op wat ik hoor te doen!
Anders zal ik nooit ...*

'Zullen we bij de kloof gaan kijken?' De vraag van Spikkelpels haalde haar uit haar gedachten.

'De kloof?' Buiten de ingang van het kamp bleef ze even staan fronsen. Toen blies ze, boos op zichzelf. Haar gedachten waren alwéér afgedwaald! Ze nam zich voor beter haar best te doen en knikte. 'Natuurlijk. Daar heeft Rocky de kittens het laatst gezien.'

Ze tuurde over de brede stroken bruine heide, die zachtjes bewoog in de nieuwbladbries. Over twee dagen was het volle maan en over nog een halve maan zou de heide groen zijn, vol jonge blaadjes, iets waar ze oudere katten alleen maar over had horen praten. Dit werd haar eerste nieuwblad. Ze herinnerde zich alleen maar sneeuw en ijs en het langzaam sterven van het heidegebied in de manen voor bladkaal. Nu zou alles weer tot leven komen. Haar poten tintelden van opwinding.

'Motvlucht!' Deze keer klonk Spikkelpels streng. 'We moeten echt de kits gaan zoeken!'

Ze rilde en voelde zich schuldiger dan ooit. Waarom

waren er ook zo veel dingen die haar afleidde? ‘De kits.’ Ze drukte haar klauwen in het gras, vastbesloten zich deze keer op haar taak te concentreren en de kittens te vinden.

De heide ritselde en Wilgstaart kwam tevoorschijn met een muis tussen haar kaken. Ze liet de prooi vallen en keek Spikkelpels aan. ‘Wat hoor ik over kits?’

‘Ik ben Leiv..’

Spikkelpels onderbrak Motvlucht voordat ze haar beken-
tenis kon afmaken. ‘De kits van Leivacht zijn het kamp uit
gedwaald en wij gaan ze zoeken.’

Motvlucht keek haar vriend dankbaar aan. ‘Rocky zei dat
hij ze bij de kloof had gezien’, voegde ze eraan toe.

Wilgstaarts ogen werden groot van bezorgdheid. ‘Ik zal
maar met jullie meegaan. Drie neuzen zijn beter dan een.’
Ze liet haar muis liggen en haastte zich de helling af. Even
later rende ze tussen de heideplanten door. Spikkelpels
haastte zich achter haar aan en Motvlucht volgde.

‘Houd jullie mond open om hun geur te kunnen proeven’,
riep Wilgstaart over haar schouder.

Motvlucht haalde Spikkelpels in en opende haar kaken
om de geuren van de heide over haar tong te laten spoelen.
Haar mond vulde zich met de geur van warme turf. Ze
kneep haar ogen tot spleetjes, tuurde de helling af en hoopte
bekende vacht te zien. ‘Ruiken jullie ze?’ vroeg ze hijgend.

Spikkelpels bleef naar voren kijken. ‘Nog niet, maar met
de hulp van Wilgstaart vinden we ze vast en zeker snel.’

Wilgstaart rende langzamer nu de helling naar de kloof

toe steiler werd. Ze liep van hier naar daar en snoof aan het gras rondom een paar doornstruiken. ‘Controleer dat stuk heide even’, riep ze naar Spikkelpels.

‘En waar moet ik zoeken?’ riep Motvlucht.

‘Blijf bij Spikkelpels’, antwoordde Wilgstaart. ‘Anders zijn we jou straks ook nog kwijt.’

Motvluchts pels tintelde. Vond elke kat in de WindClan haar net zo nutteloos als distelpluis? Gehoorzaam glipte ze achter Spikkelpels aan tussen de heidestruiken door.

Een verre geur drong haar neus binnen. ‘Ik ruik de rivier.’ ‘Helemaal vanaf hier?’ Spikkelpels draaide zich naar haar om.

‘Ik ruik de waterplanten langs de oever.’ Motvlucht voelde een steek van verlangen. ‘Ik heb er altijd al eens heen gewild om een paar planten te plukken. Waterplanten zijn vreselijk interessant. Waarom verdrinken ze niet? Hebben ze geen wind nodig, zoals de planten op de hei?’

‘Je kunt geen planten gaan plukken in RivierClan-territorium’, waarschuwde Spikkelpels haar. ‘Windrenner zegt dat als we vrede willen tussen de Clans, we allemaal in ons eigen gebied moeten blijven.’

Motvlucht voelde zich gefrustreerd. ‘Hoe kunnen we nou iets leren als we alleen vasthouden aan wat we al kennen?’

Terwijl ze dat zei, zag ze Spikkelpels verstarren. Hij had een gealarmeerde blik in zijn ogen.

‘Wat is er?’ Angst joeg tintelingen door haar poten.

‘Luister!’ Spikkelpels had zijn oren gespitst.

Motvlucht spitste de hare ook en spande zich in om iets te horen.

Over de heide klonk het zwakke gejammer van een kitten.

Meteen daarna hoorden ze Wilgstaart, lager op de helling, angstig miauwen. 'Spikkelpels, kom snel!'

'De kits verkeren in moeilijkheden!' Spikkelpels stootte door de heide.

Motvluchts hart bonkte in haar oren toen ze achter hem aan rende.

HOOFDSTUK 2

ZE STORMDE tussen de heide door en voelde amper dat de takken langs haar flanken schraapten. Direct na Spikkelpels sprong ze vanuit de heide het gras op. Hij zocht met zijn ogen de helling af en ze volgde zijn blik.

Wilgstaart zat in een laagte bij een paar doornstruiken. De lichtbruin gestreepte poes tuurde een konijnenhol in. 'Rustig maar, Zilverstreep. We halen je er wel uit.'

Als antwoord klonk er een klaaglijk gejammer. 'Snel! Alsjeblieft! Ik ben bang!'

Witstaart – die niet groter was dan een konijnenjong – drong Wilgstaart voorbij en keek het konijnenhol in. 'Ze zit daar al eeuwen!' Zwartoor liep om hen heen, zijn pluizige zwart-witte vacht opgezet. 'We hebben geprobeerd bij haar te komen, maar ze zit te diep.'

Ze mankeren niets! Opluchting golfde door Motvlucht heen, maar toen verstarde ze. Zwartoor en Witstaart waren veilig, maar hoe zat het met Zilverstreep?

Spikkelpels rende naar zijn Clangenoot toe. 'Wat is er gebeurd?'

Wilgstaart trok met haar oren. ‘Het ziet ernaar uit dat Zilverstreep in een tunnel is gevallen en er niet meer uit kan, arme kit. Ze is doodsbang, maar het hol is voor mij te nauw om naar haar toe te kruipen.’

Motvlucht kwam ook bij het hol staan en tuurde in de kleine opening in het gras waar het gejammer van Zilverstreep luider werd. ‘Ben je gewond?’ riep Motvlucht.

‘Nog niet’, piepte Zilverstreep nerveus. ‘Maar ik weet zeker dat ik pootstappen door de tunnel op me af hoor komen!’

Zwartoor sperde zijn ogen open. ‘Een das!’

Witstaart liet zijn klauwen naar buiten komen. ‘Ik ga haar redden.’ Hij stak zijn kop in het gat en begon de tunnel in te kruipen.

‘Nee, dat doe je niet!’ Spikkelpels pakte de staart van de kitten tussen zijn tanden en trok hem naar achteren. ‘Straks zijn we jullie alle twee kwijt.’

Zwartoor probeerde zich te bevrijden. ‘Maar die das dan?’

‘Die tunnel is niet ruim genoeg voor een das’, stelde Wilgstaart hem gerust.

Witstaart keek de kater aan. ‘En ratten?’

Motvluchts hart ging sneller kloppen en haar angst sloeg om in boosheid. ‘Waarom zijn jullie niet gewoon in het kamp gebleven?’ beet ze de kittens toe.

Zwartoor keek haar onschuldig aan. ‘We wilden je vragen of we weg mochten, maar je sliep.’

Wilgstaart wierp haar een blik toe. ‘Moest jij op ze passen?’

Motvlucht keek naar de grond. ‘Ja’, bekende ze, haar vacht

rimpelend van irritatie. Waarom moest Leivacht háár dan ook vragen om op haar kits te passen? *Iedereen weet toch dat ik een donsbrein ben!*

Spikkelpels drong langs haar heen en begon aan het gras rond de nauwe tunnelingang te trekken. ‘Laten we Zilverstreep er nou maar gewoon uit halen. Ik ruik geen ratten, maar ze zal wel koud en hongerig zijn.’

Wilgstaart knikte, drukte haar klauwen in de aarde en trok aan een andere kluit. Samen groeven ze de aarde rondom de ingang weg. Motvlucht stond naar de graspollen te kijken die haar Clangenoten opzij wierpen. Ze spatten uiteen wanneer ze de grond raakten. De aarde was hier niet zo donker en vochtig als hoog op de heide. En ze zag dat het gras ook zachter was, helemaal niet zoals het stugge gras rondom het kamp. Het rook ook malser.

‘Sta daar niet te kijken en help ons!’ Wilgstaarts scherpe stem onderbrak haar gedachtegang.

Motvlucht sprong naar voren, maar struikelde over Zwartoor. Hij piepte toen ze haar poot op zijn staart zette, trok hem daarna los en keek haar verontwaardigd aan.

‘Sorry!’ Motvlucht stak haar voorpoten naast die van Spikkelpels in het gat en begon aarde weg te halen. Ze zag de snuit van Zilverstreep, verlicht door de late middagzon die precies het hol in scheen. De aarde was gemakkelijk weg te schrapen, lichter en kruimeliger dan de zware turf hoger op de heide. Motvlucht vroeg zich af of hier andere planten groeiden en keek – terwijl ze Wilgstaart en Spikkelpels

hielp – heimelijk om zich heen op zoek naar onbekende bladvormen in het gras.

‘Dat zou groot genoeg moeten zijn.’ Wilgstaart ging zitten.

Spikkelpels fronste. ‘Voor mij is het te klein, ik pas er niet in.’

Zilverstreep probeerde al tegen de steile helling van het hol omhoog te kruipen, en miauwde van frustratie elke keer als ze weer omlaaggleed omdat de aarde onder haar klauwen verkrumelde.

‘Jij bent wel klein genoeg om erin te kunnen.’ Wilgstaart keek naar Motvlucht. ‘Kruip erin en geef haar een duwtje.’

Motvlucht aarzelde. Ze wist dat sommige WindClankatten graag door de konijntunnels renden. Hulst nam Arendveer en Dauwneus vaak mee om er te gaan jagen. Maar Motvlucht voelde liever de wind in haar vacht.

Spikkelpels duwde met zijn neus tegen haar schouder. ‘Denk niet aan het donker’, zei hij zacht. ‘Zilverstreep heeft hulp nodig.’

Motvlucht ademde diep in en liet zich in het hol zakken. Onderaan viel ze bijna doordat haar poten onder haar wegleden. Er hing een koude, muffe geur. Ze huiverde toen de duisternis van de tunnel op haar drukte en haar buik trok zich samen van angst.

‘Je hebt me gered!’ Zilverstreep sprong luid snorrend tegen Motvlucht aan. Motvlucht besefte opeens hoe dapper de jonge katten was geweest, die hier zo lang alleen gevangen had gezeten.

Ze tuurde de duisternis in, voorbij de katten, en vroeg zich huiverend af hoe ver de tunnel zich uitstreckte en wat er aan de andere kant zou zijn. Ze snoof of ze rattengeur rook en hield haar oren gericht op het geluid van staarten die langs aarde gleden. *Niets*. De tunnel was veilig. ‘Het spijt me dat ik in slaap ben gevallen’, fluisterde ze in Zilverstreeps zachte oor. ‘Ik had op jullie moeten letten.’

Zilverstreeps koude snuitje streek over haar wang. ‘Het spijt me dat we zijn weggelopen’, verontschuldigde ze zich met een vermoeide stem.

‘Laten we zorgen dat je hieruit komt.’ Motvlucht bukte en duwde haar neus onder het achterlijf van de katten. ‘Spring!’ beval ze, maar het klonk gedempt door Zilverstreeps vacht. Terwijl de katten sprong, duwde Motvlucht haar omhoog. Ze rook de warme adem van Spikkelpels toen die zijn kop in de tunnel stak, de kit bij haar nekvel pakte en naar buiten trok.

‘Zilverstreep!’ piepte Witstaart blij.

Zwartoor miauwde van opwinding. ‘We dachten dat je door ratten zou worden opgegeten.’

Spikkelpels snorde. ‘Kom je, Motvlucht?’

Motvlucht hoorde hem amper. Terwijl ze naar de cirkel van licht boven haar tuurde, drong een scherpe geur haar neus binnen. Geïntrigeerd opende ze haar mond. De geur van zand was vermengd met een zurige lucht die ze niet herkende. Ze keek de tunnel in en sperde haar ogen open, zodat ze zich zouden aanpassen aan de duisternis. Een

staartlengte verderop bungelden witte wortels uit de bovenkant van de tunnel omlaag. Ze roken niet als de wortels van gras. Of heide. Of doornstruiken. *Ik wist wel dat er bijzondere planten op deze zanderige grond moesten groeien!* Haar hartslag versnelde. Motvlucht liep verder de duisternis in, tot haar snuit de wortels raakte. Ze stak haar tong uit en likte er behoedzaam aan, geïntrigeerd door de zoete smaak. *Ik vraag me af hoe de bladeren van deze plant eruitzien.* Motvlucht wist dat ze niet ver onder de oppervlakte zat. Ze ging op haar achterpoten zitten en begon door het zand rondom de wortels naar boven te graven. Als ze een paar klauwen vol aarde weg kon schrapen, zou ze de hele plant omlaag kunnen trekken om hem goed te bekijken.

‘Motvlucht?’ Spikkelpels’ stem weerklonk door de tunnel. ‘Waar ben je?’

‘Ik kom zo’, riep ze afwezig. Daarbij viel zand op haar tong. Ze kuchte en spuugde het uit.

‘Schiet op!’ Wilgstaarts tem klonk scherper dan die van Spikkelpels. ‘We moeten de kits terugbrengen naar hun moeder. Ze zijn moe en hebben honger.’

‘Het duurt niet lang meer!’ Motvlucht klauwde harder aan de aarde boven haar kop, haar ogen dichtgeknepen tegen het vallende zand. Wat hoger waren de wortels dikker en steviger en ze zette haar klauwen erin en trok. Ze bewogen en er kwamen poten vol zand mee toen Motvlucht de plant omlaagtrok. Ze legde de plant op de grond en probeerde de vorm van de bladeren te onderscheiden.

‘Motvlucht!’ miauwde Wilgstaart boos. ‘We hebben je hier nodig!’

Motvlucht pakte de plant tussen haar tanden en rende de tunnel door. Boven krabbelde ze naar buiten, blij dat Spikkelpels zijn tanden in haar nekvel zette en haar uit het losse zand hielp.

‘Wat is dat, in naam van de sterren?’ Wilgstaart keek naar de plant die tussen Motvluchts kaken bungelde.

Motvlucht liet hem vallen en spuugde zand uit. ‘Dat weet ik niet’, sputterde ze. ‘Maar daar wil ik achter zien te komen.’

Wilgstaart keek haar kwaad aan. ‘Je neemt dat niet mee’, grauwde ze. ‘De kits zijn pas twee manen oud en te moe om terug naar het kamp te lopen. Ze moeten gedragen worden.’

Motvlucht was teleurgesteld. Ze keek naar de plant die ze uit de aarde had gehaald. Die felgroene bladeren hadden geschulpte randen en roken erg sterk ... bijna zoals ze zich voorstelde dat de waterplanten in het gebied van de RivierClan moesten ruiken. ‘Ik kan hem niet hier laten!’ Ze kende alle planten van de hoge heidevelden, maar deze was nieuw! Ze keek Spikkelpels hoopvol aan. ‘Kan een van de kits niet op je rug zitten?’

‘Dat wil ik wel’, miauwde Zwartoor. Zijn ogen waren dof van vermoeidheid. ‘Het is beter dan gedragen worden.’

Wilgstaart snoof minachtend naar Motvlucht. ‘Denk je echt dat hij sterk genoeg is om zich de hele weg terug naar het kamp vast te klampen aan Spikkelpels’ rug?’

Spikkelpels keek Motvlucht verontschuldigend aan.

‘Wilgstaart heeft gelijk. De kits moeten gedragen worden.’

‘Ik kan dat wel’, zei Zwartoor. ‘Dat weet ik zeker.’

‘Natuurlijk kun je het.’ Spikkelpels suste de jonge katten.

‘Maar het is voor mij gemakkelijker als Motvlucht je draagt.’

Motvlucht zuchtte. ‘Oké.’ De plant zou moeten wachten.

‘Ik kan deze later wel ophalen.’ Ze streek met haar poot over de zachte bladeren. Ze voelden aan als bont.

Wilgstaart trok ongeduldig met haar oren. ‘Wat wil je trouwens met een dode plant?’

Motvlucht haalde haar schouders op. ‘Hij is interessant!’

Wilgstaart schudde zuchtend haar kop. ‘Katten horen op prooi te jagen, niet op planten.’

Spikkelpels duwde Zwartoor zachtjes naar Motvlucht toe. ‘Als alle katten hetzelfde waren, zou het leven maar saai zijn’, miauwde hij zacht.

Wilgstaart snoof afkeurend en pakte Zilverstreep bij haar nekvel.

Spikkelpels pakte Witstaart op en Motvlucht nam Zwartoor zachtjes tussen haar kaken en tilde hem van de grond. Hij was zo licht als prooi en ze besepte plotseling hoe kwetsbaar de kittens alleen hier buiten waren geweest. Er ging weer een golf van schuldgevoel door haar heen terwijl ze achter Wilgstaart en Spikkelpels de heuvel op liep naar het kamp.

Zwartoor hing slap tussen haar kaken. Hij kronkelde of wriemelde niet zoals wanneer ze hem ’s avonds zijn nest in probeerde te krijgen. *Hij moet echt uitgeput zijn.* Ze versnelde

haar pas en ging naast Spikkelpels lopen.

Toen ze de dicht op elkaar groeiende heidestruiken bereikten, gingen ze achter elkaar lopen. Wilgstaart liep als eerste de heide in. Spikkelpels wachtte tot Motvlucht hem vooring. Ze volgde Wilgstaart tussen de twijgen door naar een oud schapenpad. Ze voelde de adem van Spikkelpels, die vlak achter haar liep, tegen haar staart.

Aan de andere kant van het stuk heide hield Wilgstaart in. De lichtbruin gestreepte poes spitste haar oren en Motvlucht verstarde. Had Wilgstaart iets gehoord? Een das? Een hond? Motvlucht ademde diep in, maar proefde niets anders dan de warme geur van Zwartoor. Wilgstaart zette Zilverstreep neer en liep van de heide weg.

‘Wat is er?’ Spikkelpels glipte langs Motvlucht en legde Witstaart naast Zilverstreep.

Zwartoor begon te kronkelen. ‘Wat is dat voor geur?’

Toen Motvlucht hem voorzichtig naast zijn nestgenoten legde, pikte ze de sterke geur van een vreemde kater op.

Spikkelpels zette zijn nekharen overeind. ‘Wacht hier bij de kits.’ Hij glipte achter Wilgstaart aan van de heide weg.

‘Het is gewoon een HemelClankater!’ Motvlucht rook de geur van bast, die vermengd was met de eigen geur van de kater. Die was heel anders dan de heideachtige geur van haar Clangenoten. De RivierClan rook naar vis, de SchaduwClan naar naaldbomen. En de DonderClan had altijd de wat muffige geur van de bladeren op de bodem van het ravijn.

Waarom waren Wilgstaart en Spikkelpels zo gespannen?

Motvlucht duwde de kittens zacht vooruit en stapte tussen de heide uit. Op een stukje gras in de zon lag een roodbruine kater loom uitgestrekt. Ze herkende hem meteen van de Grote Vergaderingen. Het was Roodklauw. Wilgstaart kende hem goed. Ze hadden als zwervers samengeleefd voordat ze ieder voor een andere Clan kozen.

Dus waarom grauwde ze tegen hem, met haar oren plat tegen haar kop?

‘Wat doe jij in WindClangebied?’ blies Wilgstaart beschuldigend.

Motvlucht keek vragend naar Spikkelpels. De gestreepte poes klonk woedend. Waarom maakte ze zich zo druk om de kater? Hij deed helemaal geen kwaad.

Toen Spikkelpels bij wijze van antwoord zijn schouders ophaalde, hief Roodklauw zijn kop en keek hen loom aan. ‘Ik ben hierheen gekomen om van de zon te genieten. In het woud is alleen maar schaduw.’

Wilgstaart beet hem toe: ‘Je hoort hier niet te zijn. Dit is óns gebied.’

Zwartoor stapte naar voren en liet zijn tanden zien. ‘Ja, dit is óns land!’ piepte hij.

Roodklauw wierp een geamuseerde blik op de katten. ‘Ik ben niet aan het jagen. Dus wat kan het voor kwaad?’

Spikkelpels hield zijn kop schuin. ‘Hoe weten we dat je niet aan het jagen bent?’

Wilgstaart ontblootte haar tanden naar Roodklauw. ‘Dat

weten we niet! Luister, ik wil je niet in het WindClangebied hebben. Je zult problemen veroorzaken. Dat doe je altijd!

Motvlucht spitste haar oren. Wist Wilgstaart dingen over Roodklauw die de rest van de Clan niet wist? Was hij gevaarlijk? Motvlucht ging instinctief dichterbij de kittens staan en sloeg haar staart om ze heen om ze tegen zich aan te trekken.

Zwartoor probeerde zich los te wriemelen, maar Spikkelpels schonk hem een waarschuwend blik, waarop de kitten stopte.

Roodklauw kwam overeind en keek met glinsterende ogen naar Wilgstaart. 'Jij bent niet de leider van de WindClan', grauwde hij. 'Of van de HemelClan. Je kunt me niet vertellen wat ik moet doen.'

Wilgstaart liet haar klauwen naar buiten glijden.

Spikkelpels ging tussen de blazende katten in staan. 'Dit is geen gevecht waard', miauwde hij zacht. 'We mogen dan Windrenner niet zijn, maar we kunnen dit wel aan haar overbrengen en haar vragen wat ze ervan vindt. Is dat wat je wilt?'

Motvlucht schuifelde onrustig heen en weer. *Wat zou Windrenner ervan denken?* Windrenner zei dat de grenzen waren ingesteld om ervoor te zorgen dat elke Clan voldoende prooi kon vangen om zichzelf te voeden, maar er was op de heide en in de wouden meer dan genoeg prooi voor alle katten. Bovendien was Roodklauw helemaal niet aan het jagen. Maar toch ... Windrenner leek vooral weinig te kunnen hebben als het om Heldere Hemel en de HemelClan ging.

Roodklauw keek Spikkelpels geërgerd aan. ‘Ik ben gewoon een vermoeide kat die geniet van een zonnige open plek die toevallig twee staartlengtes over de grens ligt. Denk je echt dat jullie leider zich daar druk over zou maken?’

Spikkelpels kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Nogmaals, ik kan het haar gaan vragen, als je wilt.’ Roodklauw keek geïrriteerd en Spikkelpels vervolgde: ‘Luister eens, ik wil geen problemen. Je hebt ervoor gekozen je bij de HemelClan aan te sluiten. Er is vast ergens een zonnige open plek in jullie eigen territorium.’

Roodklauw zwiepte woedend met zijn staart. ‘Prima.’ Hij draaide zich om en liep de helling af.

Zilverstreep keek Motvlucht aan. ‘Wie was dat?’

‘Gewoon een HemelClankat’, zei ze. Ze begreep niet goed waarom de situatie zo gespannen was geworden, maar ze wilde niet dat de kittens zich zorgen maakten.

Zwartoor sprong over haar staart heen en liep een paar passen naar het gras dat Roodklauw had platgedrukt. Zijn neusje trilde van nieuwsgierigheid. ‘Zijn HemelClankatten slecht?’

De vraag irriteerde Motvlucht een beetje. ‘Natuurlijk niet. Ze zijn net als jij en ik.’ Ze begreep niet waarom er grenzen tussen de Clans moesten bestaan. Daar leek iedereen alleen maar achterdochtig van te worden. Stel dat er een strenge bladkaal kwam, of een droog groenblad? Zou de ene Clan de andere dan laten verhongeren of dorst laten lijden in plaats van hun jachtgronden met ze te delen?

Wilgstaarts vacht stond nog steeds overeind. 'We zouden hem moeten volgen om te kijken of hij echt weggaat. HemelClankatten zijn niet te vertrouwen.'

Motvlucht keek boos naar Wilgstaart. 'Zeg zoiets niet waar de kits bij zijn!' Er werd al genoeg geroddeld in het kamp: dat de DonderClankatten roekeloos waren, de SchaduwClankatten onvriendelijk en de RivierClankatten raar. Door verschillen tussen de Clans te bedenken plantte je alleen maar zaadjes voor problemen in de toekomst. Er kwam een nieuwe gedachte bij haar op, die haar pels deed tintelen. *Ik vraag me af wat de andere Clans over ons zeggen.*

'We kunnen beter de kits terugbrengen naar Leivacht', miauwde Spikkelpels.

Motvlucht was zich er plotseling van bewust dat Witstaart stond te trillen tegen haar buik. 'Hij heeft gelijk. Ze krijgen het koud.'

'Daar leek je je niet druk om te maken toen je per se dat onkruid moest uitgraven.' Wilgstaart keek fel naar de heide waarin Roodklauw was verdwenen. 'En als hij nou in ons gebied blijft?'

'Wie kan dat wat schelen?' Motvlucht pakte Witstaart bij haar nekvel en liep, boos op de andere kat, naar het kamp. *Het is geen onkruid, het is een plant! Ze liet me die achterlaten omwille van de kits. En nu wil ze zelf achter een HemelClankat aan gaan jagen.*

'Ik weet zeker dat hij weggaat', stelde Spikkelpels Wilgstaart gerust en hij sloeg even zijn staart om haar heen.

‘Zelfs HemelClankatten weten dat ze beter geen ruzie kunnen zoeken met Windrenner. En laten we nu de kits naar huis brengen.’

Wilgstaart bleef nog even naar de heide kijken, zuchtte toen en liep in de richting van het kamp. ‘Goed dan.’

Al snel kon Motvlucht de laagte zien waar hun kamp tegen de heuvelhelling lag, en na nog een paar pootstappen waren de wanden van heide zichtbaar tegen het door de wind geteisterde gras. Ze waren bijna thuis.

Spikkelpels kwam naast haar lopen. Zwartoor bungelde tussen zijn kaken

Ze fronste en vroeg zich af waarom hij zo fel was geweest tegen Roodklauw. Toen hoorde ze luid gemauw.

Leivacht kwam het kamp uit rennen. Windrenner liep vlak achter haar.

‘Is alles in orde met ze? Zijn ze veilig?’ Leivacht kwam schuivend tot stilstand, haar ogen opengesperd van angst.

Spikkelpels zette Zwartoor voor haar neer. ‘Ze hebben het een beetje koud en hebben honger, maar er is ze niets overkomen.’

Motvlucht zette Witstaart zachtjes neer. De kit rende meteen naar zijn moeder en duwde zijn neus tegen haar zachte grijze flank.

Zilverstreep jammerde en wriemelde tussen Wilgstaarts kaken. ‘Ik ben in een konijnenhol gevallen!’ Wilgstaart zette haar neer en ze rende naar Leivacht. ‘Motvlucht moest in het hol kruipen en me eruit duwen.’

‘Ze zat er heel lang in!’ zei Witstaart tegen Leivacht.

‘We dachten dat ze zou worden opgegeten door een das!’
voegde Zwartoor daaraan toe.

Leivacht trok haar kits tegen haar buik, haar ogen bijna nog groter van bezorgdheid.

Spikkelpels streek met zijn staart over Motvluchts flank. ‘Het was maar een konijnenhol’, zei hij tegen Leivacht. ‘Te klein voor dassen. We moesten het opengraven voordat Motvlucht erin kon kruipen om haar te redden.’

Motvlucht voelde een golf van dankbaarheid voor haar vriend. *Spikkelpels verdedigt me altijd.* Maar toen zag ze Windrenners blik en haar buik trok zich samen.

Haar moeder keek haar kwaad aan. ‘Er was je gevraagd op ze te letten, Motvlucht.’

Motvlucht keek naar haar poten terwijl de schaamte onder haar pels kronkelde. ‘Sorry.’

Leivacht begon haar kits verwoed schoon te likken. ‘Het was mijn schuld’, mompelde ze tussen het likken door. ‘Ik had iemand die betrouwbaarder is moeten vragen op ze te letten. Varenloof, bijvoorbeeld, maar die was op jacht.’

Haar woorden voelden als klauwen over Motvluchts pels. Ze keek nerveus naar haar moeder. Er gloeide woede in Windrenners ogen.

De leider van de WindClan grauwde: ‘Motvlucht is oud genoeg om beter te weten. Haar Clangenoten zouden op haar moeten kunnen rekenen.’

Motvlucht trippelde nerveus heen en weer. ‘Het zal niet

nog een keer gebeuren', mompelde ze.

'Ik wou dat ik je kon geloven', blies Windrenner. 'Hoe moet het op de Clan overkomen dat mijn eigen kit niet te vertrouwen is?'

Motvlucht kromp ineen. Waarom moest haar moeder ook de Clanleider zijn? *Alles wat ik doe moet een voorbeeld zijn voor de Clan!* En als ze iets verkeerd deed, stelde ze de hele Clan teleur. Verontwaardiging brandde in haar buik terwijl ze Leivacht met haar kittens bezig zag. *Ik wed dat ze van hen niet verwacht dat ze de hele tijd perfect zijn!*

Ze zag een grijze vacht bij de ingang van het kamp. Haar vader, Doornvacht, haastte zich met Stofsnuut en Varenloof op zijn hielen naar hen toe. 'Je hebt ze gevonden!' Hij keek vol trots naar Motvlucht.

'Ze was ze kwijtgeraakt!' beet Windrenner hem toe.

Stofsnuut sperde vol sympathie zijn ogen open toen hij Motvlucht zag. Ze zag hem een blik wisselen met Spikkelpels. Dit was vreselijk vernederend. Moest Windrenner haar per se op haar nummer zetten waar alle katten bij waren?

Spikkelpels leek te raden wat ze dacht. 'Laten we de kits het kamp in brengen', stelde hij voor. 'Daar is het meer beschermt.' De wind rukte aan hun vacht. Hij duwde Zilverstreep, Zwartoor en Witstaart zachtjes in de richting van het kamp en keek toen achterom naar Wilgstaart. 'Kom je?'

De lichte poes schudde haar kop. 'Ik wil Roodklauws geurspoor volgen', grauwde ze. 'Zodat ik zeker weet

dat hij de grens over is gegaan.'

Windrenner kneep haar ogen tot spleetjes. 'Was Roodklauw in ons gebied?'

Motvlucht hief meteen haar kop. 'Hij was niet aan het jagen. Hij wilde gewoon even in de zon liggen.'

'Bij de HemelClan hebben ze ook zon', antwoordde Windrenner fel. Ze knikte Wilgstaart toe. 'Ga kijken of hij ons territorium heeft verlaten.'

'Ik ga wel met je mee', bood Varenloof aan, en ze volgde Wilgstaart.

'Waar is al dat gedoe over grenzen eigenlijk voor nodig?' flapte Motvlucht eruit.

Windrenner bracht haar met een blik tot zwijgen. 'Jij was er niet bij tijdens het grote gevecht. Anders zou je het wel begrijpen.' Haar blik had iets duisters.

Motvlucht drukte haar klauwen in de grond. *Ik kan net zo goed helemaal niets zeggen.* Haar rugharen stonden overeind van boosheid terwijl Wilgstaart vertrok. Toen dacht ze weer aan haar plant. Ze moest hem gaan halen voordat een konijn hem opat of de wind hem wegblijs. Ze draaide zich om en wilde de helling aflopen.

'Waar ga jij heen?' beet Windrenner haar toe.

Motvlucht bleef staan. Wat nu weer? 'Ik moet een nieuwe plant gaan halen, die ik heb ontdekt.'

'Nee, dat moet je niet', miauwde Windrenner woedend.

Doornvacht liep de Clanleider voorbij en keek Motvlucht aan. 'Je moeder wil dat we samen gaan jagen.'

Maar mijn plant dan! Motvlucht zei niets. Dat had toch geen zin. Windrenner zou haar nooit begrijpen.

Stofsnuut kwam naar haar toe. ‘Kom mee’, mompelde hij zacht tegen haar. ‘De jacht zal ons humeur verbeteren.’ Hij wierp een snelle blik op Windrenner.

Motvlucht snoof. ‘Ja, vast en zeker.’

Doornvacht snoof de lucht op. ‘Ik ruik konijn!’ Met zijn staart omhoog rende hij over het gras. Windrenner wierp nog één woedende blik op Motvlucht en sprong toen achter hem aan.

Stofsnuut duwde met zijn schouder tegen Motvlucht aan. ‘Kom mee. Ze kan niet voor altijd boos blijven.’

Motvlucht keek haar moeder na. De kleine gestreepte poes rende met grote snelheid over het gras, haar staart laag, haar schouders ritmisch pompend. Waarom moest Windrenner overal zo goed in zijn?

Stofsnuut stoof weg. ‘Wie het snelste is!’ riep hij over zijn schouder.

Motvlucht haastte zich achter hem aan, haar hart als een steen in haar borstkas. De woorden van haar broer klonken nog na in haar oren terwijl haar poten over de aarde roffelden. *Ze kan niet voor altijd boos blijven.* De wind woei door haar vacht.

Met een dochter als ik waarschijnlijk wel.

HOOFDSTUK 3

Doornvacht rende hard de steile helling naar het hoogste punt van de heide op. Motvlucht was buiten adem en zag tot haar opluchting dat Windrenner naast haar partner stopte. Stofsnuut was als eerste bij hen. Ze merkte dat hij nauwelijks hijgde toen ze naast hem halt hield.

Windrenner keek over de heide uit, haar vacht rimpelde in de kille bries. Motvlucht keek verder, over het brede dal waarachter de Hoogstenen lagen. De zon brandde oranje aan de lichtblauwe hemel en toen die achter de rotsige bergtoppen verdween, keek Motvlucht naar de lange schaduwen die ze over de heide wierpen. Ze voelde zich plotseling heel klein.

‘Motvlucht!’ Ze schrok op door de strenge stem van haar moeder.

‘Wat?’

‘Heb je me niet gehoord?’

Motvlucht keek haar ontzet aan. *Nee.*

‘Ik zei dat je met Stofsnuut de prooi onder die doornstruik uit moest gaan jagen.’ Windrenner knikte naar een paar

stekelige struiken wat lager op de helling. ‘Doornvacht en ik gaan kijken of er konijnen in de hoge legers zitten.’

Stofsnuut fronste. ‘Mag ik ook op konijnen jagen?’

‘Blijf bij je zus,’ zei Windrenner. ‘Ze is niet snel genoeg voor de konijnenjacht en als ik haar alleen laat jagen, komt ze waarschijnlijk alleen maar weer met bladeren thuis.’ Ze keek Motvlucht aan. ‘En bladeren vullen geen lege magen.’

Motvlucht draaide zich om en sjokte de helling af.

Stofsnuut had haar al snel ingehaald. ‘Let maar niet op haar,’ adviseerde hij. ‘Haar slechte humeur gaat wel weer over.’

‘Haar slechte humeur is mijn schuld.’ Motvlucht liep door zonder haar broer aan te kijken. ‘Ze zal nog de rest van de dag boos op me blijven omdat ik in slaap ben gevallen.’

‘Je moest ook eigenlijk wel op de kits van Leivacht passen,’ zei Stofsnuut goedmoedig.

‘Die mankeerden niets, of wel dan? Ik heb ze gered!’

Motvlucht zwiepte met haar staart. ‘Waarom kan Windrenner daar niet blij mee zijn?’

Stofsnuut antwoordde niet, maar ging dichterbij Motvlucht lopen, zodat zijn vacht de hare raakte. ‘Laten we het vergeten en iets lekkers te eten vangen.’ Hij vertraagde toen ze de doornstruiken naderden.

Het gras rondom de struiken golfde als water in de wind. Motvlucht legde haar oren plat om het geluid van de wind buiten te sluiten. Hopend op de geur van prooi proefde ze de lucht. Stofsnuut had gelijk. Als ze prooi mee naar huis bracht, zou Windrenner toch zeker wel blij zijn?

Stofsnuit bleef staan. 'Ik vraag me af of Wilgstaart Roodklauw nog heeft ingehaald.'

'Ik hoop het niet.' Motvlucht herinnerde zich hoe boos Wilgstaart was op de HemelClankat. 'Stel nou dat ze begint te vechten? Dan raakt ze misschien gewond.'

'Ze zou hem niet in haar eentje aanvallen.' Stofsnuit stak zijn neus omhoog en proefde de lucht. 'Ze is geen konijnenbrein.'

'Maar ze leek zo kwaad op hem', piekerde Motvlucht. 'Ik weet ook wel dat hij in ons gebied was, maar hij was niet aan het jagen. Het leek wel alsof Wilgstaart met hem wilde vechten.'

'Misschien.' Stofsnuit hield zijn ogen op de schaduw onder de struiken gericht. 'Maar Windrenner en zij hadden ook wel gelijk. In het HemelClanterritorium zijn ook zonnige plekken. Misschien was hij inderdaad iets van plan.'

'Misschien', mompelde Motvlucht, maar ze geloofde het niet. *Is het stom van me om Roodklauw te vertrouwen?*

'Hoe dan ook,' vervolgde Stofsnuit, 'de volgende Grote Vergadering is overmorgen. We kunnen kijken of ze daar weer problemen veroorzaakt.'

Motvlucht dacht nog steeds na. 'Ze waren samen zwerfers', begon ze, genietend van het roddelen. Het was weer eens wat anders dan zich zorgen maken over Windrenner. Maar nog terwijl ze praatte, hurkte Stofsnuit neer.

Motvlucht verstarde en volgde zijn blik. Onder een doorntak zat een spitsmuis in het gras te scharrelen.

Haar poten jeukten van opwinding, ‘Laat mij hem vangen!’ fluisterde ze.

Stofsnuut gaf een heel klein knikje, maar bleef naar de spitsmuis kijken.

Motvlucht zakte diep door haar poten en sloop naar voren. De spitsmuis zat met zijn neus diep in het gras. *Hij heeft geen idee dat ik hier ben.* Verrukt zette Motvlucht zich met haar achterpoten hard af voor de sprong. Te hard! Ze kwam tussen de takken van de doornstruik terecht. De stekels prikten in haar neus en ze kneep haar ogen dicht om ze te beschermen. Toen ze miauwend terugdeinsde, struikelde ze over Stofsnuut, die haar voorbijrende.

Zodra ze weer op haar poten stond, wreef ze over haar neus, die pijnlijk prikte.

Even later kwam Stofsnuut onder de struik uit gekropen. De spitsmuis bungelde uit zijn mond, dood.

‘Je hebt hem!’ Motvlucht keek hem trots aan. ‘Ik wou dat ik zo goed kon jagen als jij.’

Stofsnuut legde de spitsmuis voor haar neer. ‘Dat komt nog wel. En zullen we voor nu tegen Windrenner zeggen dat jij deze hebt gevangen?’

Motvlucht werd boos. ‘Ik heb je hulp niet nodig!’ grauwde ze, maar ze voelde zich meteen schuldig toen ze de pijn in de ogen van haar broer zag. ‘Het spijt me. Het is heel lief van je. Maar ik ga me niet anders voordoen dan ik ben. Ik ben waardeloos met jagen.’

‘Je hebt gewoon nog wat oefening nodig.’ Stofsnuut boog